

И съ тоя начинъ небратски, леденъ,
Стварихъ ударъ възъ насъ послѣденъ!

Но, братя, стойтѣ! О, не, недѣйте!
Възъ наш'тѣ рани новъ ядъ не лѣйте,
Какъвъ грѣхъ тежъкъ сторихме ние,
Та тѣй ни страшно кълнете вие?

Ний що сме друго, я помислете,
Освѣнъ човѣци нещастни, клети
И жертви бѣдни на турска яростъ,
Кои заслужаватъ не гнѣвъ, а жалость!...

Недѣйте тая туря зараза
На ниска злоба, на зла умраза,
Между два братя еднакви, сродни;
Не сѣйте тие зърна злоплодни!

Каква ли полза, я ми явете,
Отъ тази неправда, отъ тѣзъ клевети?
Ако се въ нази вгнѣзди раздорѣтъ,
Скрѣбъта е наша, а вашъ позорѣтъ.

Но азъ ви питамъ на що роптайте?
Съсъ кой народъ се вий днесъ ругайте?
Отъ кой народъ се срамите вие,
Та сте рѣшили да се убие?

Не отъ тогосъ ли, кой въ пѣтъ ви вкара,
Кому длѣжите писмо и вяра?

Отъ тозъ народъ ли, кой въ старо врѣме
Бѣ слава, гордость на Славско племе?

Дали не може съсъ васъ наравно
Да се похвали съ минало славно?

Но ако вий се гордѣйте главно
Съсъ Милутина и съ кралъ Душана,

То той пакъ има юнакъ Карана,
И Симеона и Самуила

И три Асѣня — дѣди-свѣтила,
Съсъ паметъ славна, съсъ паметъ мила —

.

Карпати голи! Поля дакийски!
Гори балкански, гори тракийски!
Ти Черно, Бѣло и Сине море,

4488/08

